

jeg taler naturligtvis i dette Dieblif ganske specielt om min egen Person, da dette Spørgsmaal naturligtvis ikke har været Gjenstand for udførlig Behandling i Udvalget — ingen Mulighed i at kunne tiltræde Loven saaledes, som den af Regjeringen er forelagt. For mit personlige Vedkommende er det lige saa sikkert og afgjort, som det for den ærede Minister synes at være med Hensyn til hans Stilling til Sagen, at Loven maa blive forandret, som af Udvalget foreslaaet, for at den af mig skal kunne blive betragtet som en retfærdig og billig Lov. I modsat Fald vilde jeg see en ufuldstændig Erstatning til vedkommende Eiere, og jeg vilde ikke kunne berolige min Samvittighed med, at de ikke havde en større Ret til at benytte Eiendommene; thi vi maatte da erkjende, at saa var den Tvivl, som jeg har hørt saa almindelig udtalt, om det ogsaa var alvorlig meent med Foranstaltningerne til Hovedstadens Forsvar, aldeles begrundet; da kunde man ikke vise den tilbage og sige: der er udtalt fra Krigsministerens Side med særdeles Styrke det og det, og der er ikke mindste Grund til at vente, at det i Tidens Løb skulde saa væsentlig forandres. Den ærede Minister syntes at betragte det som noget sært Beshynderligt for Medlemmerne af Rigsdagen at komme til paa denne indirecte Maade at indblande sig i Afgjørelsen af Forhold, der ikke vedkomme den. Den ærede Minister formeente, at der kunde være mangfoldige Rigsdagsmænd, der ellers kunde være tilbende at stemme for Loven, men som, naar Loven nu affattedes som af Udvalget foreslaaet, vilde sige: vi tiltage os derved en utilbørlig Indskyldelse paa, hvad der er Monarchiets Sag at afgjøre, og det er noget for os saa Piinligt at tiltage os en saadan større Bespielse end den, vi have, at vi allerede af den Grund maae stemme imod Loven. Det kan jeg ikke forstaae; det er mig umuligt at forstaae, hvorledes man vil gjøre dette gjældende; thi det er jo aldeles aabenbart, at det er Ministeriet, der har sat Rigsdagen — om jeg maa bruge dette Udtryk — Kniven paa Struben. Rigsdagen kunde naturligtvis langt bedre have ventet, indtil hiin anden Lov var kommen ud, og seet denne Lov, i Henhold til hvilken det var, at man vilde gjøre Fordring paa Exprop-

riation. Men naar Regjeringen fremlægger Loven, er Rigsdagen nødsaget til i Loven at indfætte, hvilke Betingelser den finder nødvendige for at lade den komme ud. Naar Rigsdagen fra sit Standpunkt formener, at de og de Betingelser ere retfærdige, støttet paa Commissionens Betænkning, saa er det aldeles nødvendigt, at det maa siges, at det kun er en, paa denne Betænkning støttet, Lov og ingen anden, som vi ville gjøre til Betingelse for Lovens Træden i Kraft, og vi gaar paa ingen Maade Monarchiets Lovgivning for nær ved, at vi under en vis Betingelse give Fællesregjeringen en stor Ret; at man vedkjender sig denne bestemte Betingelse klart og tydelig, kan dog ikke paa nogenomhelst Maade vække Betænkelighed hos Nogen. Commissionen siger udtrykkelig, at Loven skal være saadan; der staaer Pag. 26 i Commissionens Betænkning: „I Henhold til det ovenfor Udviklede skal Commissionen saaledes bringe i Forslag, at der for den nu sammentraadte Rigsdag forelægges Forslag til en Lov, ved hvilken Regjeringen — i Tilfælde af, at det maatte blive ved en anden Lov besluttet at nedlægge Kjøbenhavns nuværende Fæstningsværker paa Sjælland og at anlægge en mere fremskudt Befæstning — bemyndiges til paa Monarchiets Vegne o. s. v.“ Det er altsaa aldeles klart, at den, der stemmer for Loven, saaledes rebigeret, som jeg formener, at den bør være, gjør aldeles ikke Andet, end efterkommer det fra Monarchiets Side fremsatte Onske.

Der er omtalt en anden Endring af den ærede Minister, men paa hvilken der jo ikke blev lagt videre Bægt. Han formeente blot, at det mulig var overseet, at § 7 ikke ganske passede, hvis man vedtog en saadan Bestemmelse om en ganske bestemt fastsat Tid, hvor Eiendommene skulde fratrædes; men jeg maa dog antage, at det alligevel maatte kunne blive Tilfældet. Der kan blandt Andet indtræde det Tilfælde, at der opstaaer en Tvist imellem Eieren og Taxationscommissionen angaaende, hvorvidt en Anvendelse af Eiendommen er berettiget eller ikke berettiget, Noget, der jo saar en stor Indskyldelse paa selve den Erstatning, som der skal tilkjendes. I det Tilfælde, der er op-